

Arrest

nr. 189 892 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 22 september 2010 in het huwelijk met de heer R. B., een in België gevestigde vreemdeling.

1.2. Verzoekster wordt op 23 oktober 2012 een visum type D toegekend, teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. Op 19 november 2012 komt zij aan in België en op 31 januari 2013 wordt zij in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart.

1.3. Verzoeksters tijdelijke verblijfsrecht wordt jaarlijks verlengd, een laatste maal tot 28 december 2015.

1.4. Op 27 januari 2016 vraagt verzoekster opnieuw een verlenging van haar A-kaart en haar tijdelijk verblijfsrecht. In dit kader wordt haar op 24 maart 2016 een schrijven betekend waaruit blijkt dat wordt

overwogen om het verblijfsrecht niet langer te verlengen. Zij wordt uitgenodigd alle volgens haar nuttige stukken voor te leggen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2017 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 maart 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [B. E. B.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene huwde op 22.09.2010 met [B. R.] die gevestigd is in België.

Zij kwam op 04.12.2012 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 31.01.2013 werd [B. E. B. A.] in het bezit gesteld van een A-kaart. De laatste maal verlengd tot 28.12.2015. Voor het bekomen van een verlenging van de A-kaart dienen aan bepaalde voorwaarden voldaan te worden waaronder het voorleggen van voldoende bestaansmiddelen.

Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt dat deze noch stabiel, noch toereikend noch regelmatig zijn.

Er werd een attest van werkloosheidsuitkering voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon, op uitzondering van een beperkt aantal dagen, gans 2015 werkloosheidsuitkering genoot. Met slechts een paar sollicitaties wil de referentiepersoon aantonen dat hij actief werk zoekt. Tevens werden een aantal loonfiches voorgelegd van interimtewerkstelling. Uit onderzoek is gebleken dat de referentiepersoon in 2015 slechts 26 dagen heeft gewerkt, in 2016 was dit 29 dagen.

Betrokkene ondertekende op 24.03.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Hierop werden volgende documenten voorgelegd : Een attest van inburgering van 2013, een deelcertificaat van de module - Nederlands tweede taal, richtgraad 1 dd. 27.10.2015 (verplichte cursussen in België), een overzicht van de consultaties bij de gynaecoloog en een geboorteakte van hun kind, geboren op 20.07.2016 te Leuven.

De referentiepersoon liet ook duidelijk aan de gemeente verstaan dat zijn situatie tegenover vorig jaar niet was veranderd en als er een weigering komt dat dit hem niet kan schelen. Het is hier dus duidelijk dat de referentiepersoon zich weinig aantrekt van de wetgeving en al zeker niet om zijn arbeidssituatie te verbeteren.

Over de ganse lijn van het dossier van betrokkene zien we dat er steeds zeer beperkte inkomsten waren uit tewerkstelling ondanks er op 31.12.2013 ook al een brief betekend werd om meer bewijzen van hun situatie in België aan te tonen. De referentiepersoon komt blijkbaar in actie op het ogenblik dat het verblijf in het gedrang komt. En betrokkene heeft gedurende haar meer dan 4 jaar verblijf nog geen

enkele dag gewerkt of zelfs nog geen enkel bewijs voorgelegd dat zij hiervoor enige moeite gedaan heeft.

Opvallend is dat betrokkene met een visum gezinshereniging naar België gekomen is. Als voorwaarde stelt men dat men over stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen moet beschikken en dit niet ten laste van de openbare overheid. Dit was toen in orde. Wanneer betrokkene in het bezit is van de A-kaart blijkt de referentiepersoon minder te werken en grotendeels werkloosheidsuitkering te genieten. Het feit dat betrokkene recentelijk een kind heeft gekregen, is geen reden om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart. Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van een ouder. De twee gezamenlijke kinderen kunnen zowel meegaan met de moeder aangezien de kinderen nog niet leerplichtig zijn of in België bij de vader blijven. De echtgenoot van betrokkene (vader van de kinderen) en (eventueel) de kinderen kunnen in verlofperiodes ook op bezoek gaan naar betrokkene in Algerije. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid, andere,...) die de permanente aanwezigheid van betrokkene vereisen.

De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Zij hebben doorheen de jaren genoeg kansen gehad, maar maken geen stukken over naar onze diensten dat zij hier iets willen veranderen aan de situatie. Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals met ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar (meer) werk, kan een nieuwe aanvraag op basis van gezinshereniging ingediend worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken*".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de plicht tot gedegen feitenfinding, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Overeenkomstig de 'formele zorgvuldigheid' dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een zorgvuldigheidsplicht die in casu door verwerende partij geenszins nagekomen werd

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door DVZ nu de overheid is gebonden om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

De inkomsten zijn voldoende om het verblijf van verzoekster te dekken en beantwoorden aan de bedragen vooropgesteld in de richtlijnen zoals gehanteerd door de overheidsdiensten.

Dat is het geval als de bestaansmiddelen gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (artikel 10 § 5 Verblijfswet). Momenteel bedraagt dat bedrag 1387,83 EUR.

De referentiepersoon heeft steeds actief gesolliciteerd.

het bewijs hiervan ligt voor: verweerster haar echtgenoot heeft een trajectovereenkomst afgesloten met T groep, en deze loopt tot op heden (stuk 8)

Het stuk werd aan verwerende partij bijgebracht door verweerder.

Het traject stipuleert de verplichting van actief solliciteren; bij gebrek daaraan wordt het traject verplicht stopgezet.

In november 2015 loopt het project nog.

Nergens stelt verwerende partij bovendien het tegendeel!

Concreet beschikt verzoekster in 2016 over een maandelijks inkomen van 1600 EUR, samengesteld uit de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot, de kinderbijslag (136 EUR, en sinds juli 2016 338 EUR), het vakantiegeld tbv 300 EUR en maaltijdcheques tbv 168 EUR, het kraamgeld tbv 938 EUR en een teruggave aan belastingen tbv 931 EUR.

De uitgavenstaat is uiterst beperkt nu het gezin geen enkel krediet heeft lopen, een beperkte huurlast van 520 EUR kent en ook de uitgaven voor kleine kindjes qua eten etc zeer beperkt zijn.

Verwerende partij verwijst naar het gebrek aan werk/ inspanningen van verzoekster zelf.

Verzoekster is in 2013 (dus amper na haar aankomst in België) bevallen van een zoontje [Y.] met medische problemen.

[Y.] blijkt te lijden aan een ernstige ontwikkelingsstoornis én een autisme spectrum stoornis (stuk 4)

Het kind is bijzonder zorgbehoevend, zodat het onmogelijk is voor beide ouders om uit werken te gaan.

Het kind heeft nood aan de aanwezigheid van minstens één van zijn ouders.

Vervolgens is verzoekster in april 2014 een ouder verloren, wat haar mentaal zeer erg aangegrepen heeft.

En alsof dat niet volstaat, kende verzoekster een complicatie tijdens de zwangerschap en werden er na de geboorte van haar jongste kindje [B.], hematologische problemen vastgesteld, van die orde dat er op een leeftijd van 18 maanden specifieke onderzoeken dienen te gebeuren (Hb-electroforese) (stuk 6)

Ten slotte laat ook verzoekster haar echtgenoot zijn medische toestand te wensen over. Hij lijdt aan diabetes type 1 en is in behandeling sinds 2001. (stuk 7)

Wat verzoekster betreft, heeft verwerende partij nagelaten afdoende informatie over haar specifieke situatie in te winnen. De brief om aanvullende informatie vermeldt hierover niets. Deze spreekt enkel over informatie aangaande 'met het land', en verzoekt om info over de professionele situatie van haar echtgenoot.

Op geen enkel ogenblik is verzoekster bevraagd noch gehoord over haar concrete situatie, over de reden waarom zij niet gewerkt heeft.

Dergelijke handelwijze schendt de zorgvuldigheidsverplichting die bestaat in hoofde van verwerende partij.

Rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of het gewekt vertrouwen niet beschamen mag. Het rechtszekerheidsbeginsel stelt voorop dat interne rechtsregels dermate nauwkeurig moeten zijn dat de rechtshorige voor zichzelf de rechtsgevolgen van bepaalde handelingen kan inschatten, teneinde hem toe te laten er zijn gedrag op af te stemmen.

De inhoud van het recht moet voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). I

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de interne rechtsregels dermate nauwkeurig moeten zijn dat de rechtshorige voor zichzelf de rechtsgevolgen van bepaalde handelingen kan inschatten, teneinde hem toe te laten er zijn gedrag op af te stemmen

Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is.

In 2015 lagen de inkomsten van verzoekster haar echtgenoot, de referentiepersoon, lager dan in 2016 en werd niettemin een verlenging van de A kaart verstrekt, zodat aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen door verwerende partij voldaan werd geacht, om vervolgens wanneer de inkomsten in 2016 wat hoger liggen, op volledig strijdige wijze hiermee te besluiten tot een intrekking wegens geen voldoende stabiele bestaansmiddelen.

Wat verzoekster betreft; de afgelopen jaren volstonden de inkomsten van haar echtgenoot om haar verblijfstitel verlengd te zien, daar waar verzoekster in 2017 op volstrekt onverwachte wijze wordt afgerekend op haar afwezigheid in de arbeidsmarkt, daar waar er heel wat medische elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoekster heel wat problemen heeft gekend en haar aanwezigheid bij haar kinderen vereist was. (stuk 4, 5 en 6)

Verzoekster kon niet in alle redelijkheid verwachten dat na twee jaar op rij een positieve beslissing te hebben ontvangen op grond van de inkomsten van haar echtgenoot, plots een negatieve beslissing zou genomen worden mede gemotiveerd door haar niet tewerkstelling gedurende vier jaar, daar waar dit de voorgaande jaren ook geen grond was om de beslissing tot verlenging niet te nemen.

Hiermee schendt verwerende partij het rechtmatig vertrouwen dat verzoekster kon stellen in de beleidslijn uitgetekend in haar dossier door verwerende partij.

Samengevat, verwerende partij hanteert een argumentatie die ontdaan is van elke redelijkheid hetgeen een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel uitmaakt.

[...]

In casu is sprake van een onzorgvuldig dossierbeheer door verweerster nu zij als overheid gebonden is om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Dit is in casu niet het geval.

De motivering van de gemachtigde is tegenstrijdig.

Verweerster verwijst naar een gebrek aan geleverde financiële inspanningen, inzonderheid naar de vorige twee verlengingen van de A kaart in 2014 en 2015.

Verzoekster ontving toen telkens het verzoek om bijkomende informatie, o.a. aangaande de bestaansmiddelen, te verstrekken teneinde de A kaart verlengd te zien.

Zij heeft deze verzoeken steeds beantwoord.

Daarbij is vast te stellen dat in 2014 en 2015 de inkomsten niet substantieel toereikender waren dan de inkomsten uit 2016, integendeel, ze vielen zelfs wat lager uit.

Destijds verkreeg verzoekster 2 x op rij wel een verlenging van haar titel.

In casu is dan ook sprake van een manifeste strijdigheid in de motivering van verwerende partij waar plots de inkomsten uit 2016 als niet toereikend worden beschouwd en niet langer "voldoende stabiele inkomsten" uitmaken, daar waar deze hoger uitvallen dan de voorgaande jaren en de lagere inkomsten ook uit werkloosheid en wat interim arbeid verworven werden destijds doch dit feit geen belemmering vormde voor een verlenging tot 2 maal toe, en in 2017 wel.

Verwerende partij motiveert tevens dat verzoekster haar echtgenoot slechts op welbepaalde tijdstippen, met name wanneer er stukken moeten worden voorgelegd om een verlenging in de wacht te slepen, voorlegt, doch deze stellingname is niet correct en druist in tegen de voorliggende stukken.

Verzoeker wordt sinds 2014 begeleid door T groep, die de kandidaten (zoals ook schriftelijk in de overeenkomst terug te vinden) in het traject een actieve sollicitatieverplichting oplegt (op weekbasis). Bij gebrek aan naleving van deze verplichting, wordt de begeleiding stopgezet. Verzoeker brengt een mail bij waaruit blijkt dat in november 2015 de begeleiding nog steeds liep. (stuk 8)

Gelet op voorgaande is de motivering van verweerster behept met fundamentele contradicties.

Beide overwegingen zijn niet verzoenbaar. Ook hieruit volgt dat de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk gehandeld heeft."

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 11, § 2 en 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt als volgt:

"Artikel 11§ 2 Vw stelt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Verwerende partij dient bovendien een behoeftanalyse maken van het gezin (zie artikel 12bis, §2, vierde lid Vw).

Op basis daarvan dient zij te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met voorgaande elementen.

De inkomsten in 2016 bedragen gemiddeld 1600 EUR en de uitgavenstaat is uiterst beperkt nu het gezin geen kredieten heeft lopen, een beperkte huurlast van 520 EUR kent.

De bonte redenering van verwerende partij over de scheiding van dergelijk jonge kinderen van hun moeder getuigt van een enorme wereldvreemdheid. Verzoekster geeft nog borstvoeding aan het jongste kind!

Het oudste kind heeft een zeer verhoogde nood aan zorg gelet op de meervoudige problematiek die werden gediagnostiseerd door het UZ Leuven. (stuk 4 en 6)".

2.1.3.1. Deze middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld. De Raad merkt hierbij voorafgaandelijk ook op dat deze middelen enkel concreet worden betrokken op de bestreden beëindigingsbeslissing en bijgevolg ook enkel worden onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.1.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een administratieve beslissing met redenen wordt omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beëindigingsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat wat verzoekster betreft niet langer blijkt dat is voldaan aan één van de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met name de verblijfsvoorwaarde dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 van deze wetsebepaling om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Op lezing van de beslissing blijkt dat het bestuur als actuele inkomsten van verzoeksters echtgenoot de inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen beschouwt. Verder is het op lezing van deze beslissing duidelijk dat verweerder niet overtuigd is dat de echtgenoot actief werkzoekende is, gelet op het gestelde dat er slechts sprake is van een beperkt aantal dagen van interim-tewerkstelling in 2015 en 2016, dat er *“slechts een paar sollicitaties”* worden aangebracht ter staving van het actief werk zoeken, dat het *“duidelijk [is] dat de referentiepersoon zich weinig aantrekt van de wetgeving en al zeker niet om zijn arbeidssituatie te verbeteren”*, dat de *“referentiepersoon [...] blijkbaar in actie [komt] op het ogenblik dat het verblijf in het gedrang komt”* en dat *“[w]anneer betrokkene in het bezit is van de A-kaart blijkt de referentiepersoon minder te werken en grotendeels werkloosheidsuitkeringen te genieten”*. Hierbij wordt ook vastgesteld dat evenmin blijkt dat verzoekster werkt of hiervoor enige moeite heeft gedaan.

Vervolgens wordt gewezen op het bepaalde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat bij een beëindiging van het verblijfsrecht rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Er wordt gewezen op een uitnodigingsbrief betekend op 24 maart 2016 waarbij verzoekster werd uitgenodigd in dit verband alle nuttige stukken voor te leggen en geduid welke stukken vervolgens werden aangebracht. Inzake het voorgelegde attest van inburgering en het deelcertificaat Nederlands tweede taal wordt aangegeven dat het verplichte cursussen in België betreft. Verder wordt geoordeeld dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opweegt tegen het niet langer voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, waar er bewust voor wordt gekozen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging en waar het gezin genoeg kansen heeft gehad doorheen de jaren doch uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat zij iets willen veranderen aan hun situatie. Verweerder benadrukt dat indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, hetgeen minstens vereist dat hij actief werk zoekt, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend. Hij stelt dat het gegeven dat er sprake is van twee gemeenschappelijke kinderen niet maakt dat verzoekster automatisch wordt ontslagen van de verplichting om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hij oordeelt dat het hoger belang van het kind en het gezin niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder en de kinderen zowel kunnen meegaan met hun moeder aangezien ze nog niet leerplichtig zijn of in België blijven bij hun vader. Hij stelt dat de echtgenoot verzoekster tijdens de verlofperiodes kan opzoeken en zij contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hij ziet geen aanwijzingen van bijzondere omstandigheden die de permanente aanwezigheid van verzoekster in België vereisen.

Verzoekster betoogt dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering, waar de inkomsten in 2014 en 2015 niet substantieel toereikender waren dan deze in 2016 en deze zelfs lager uitvielen doch dit een verlenging van de verblijfstitel niet in de weg stond. Aldus toont verzoekster evenwel nog niet aan dat de motivering van de thans voorliggende beslissing intern tegenstrijdig is, derwijze dat deze niet als

afdoende is te beschouwen. Verzoekster gaat aldus bovendien voorbij aan het bepaalde in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat de bestaansmiddelen uit werkloosheidsuitkeringen slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover de betrokkene ook actief werk zoekt en de duidelijke motivering in de bestreden beëindigingsbeslissing dat dit laatste niet (langer) wordt aanvaard. Het gegeven dat in de voorgaande jaren wel steeds werd aanvaard dat voldoende bewijs voorlag van de vereiste bestaansmiddelen en van het actief werk zoeken door de echtgenoot, of deze laatste op dit punt dan het voordeel van de twijfel kreeg, betekent niet dat dit ook het geval was in het kader van de laatste aanvraag tot verlenging. De vaststelling dat op basis van de voorliggende stukken niet langer afdoende blijkt dat de echtgenoot actief werk zoekt, heeft tot gevolg dat de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen en dus wezenlijk geen bestaansmiddelen voorliggen. Aldus blijkt geen tegenstrijdigheid waar thans geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen worden aangenomen, terwijl dit de voorgaande jaren – en met een lager bedrag aan inkomsten waarvan evenwel werd aanvaard dat deze wel in rekening konden worden genomen – wel het geval was.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.3.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing niet correct en kennelijk onredelijk is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Eveneens voert zij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In zoverre verzoekster afzonderlijk een schending inroept van de plicht tot een gedegen feitenvinding stelt de Raad vast dat deze verplichting wezenlijk niets toevoegt aan de reeds ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de

*betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.
[...].”*

In casu werd verzoekster een verblijfsrecht toegekend op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, met name als echtgenote van een België gevestigde vreemdeling. Het is niet betwist dat inzake deze gezinshereniging, overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet, de verblijfsvoorwaarde geldt dat de vervoegde vreemdeling dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De thans bestreden beëindigingsbeslissing is genomen in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat niet blijkt dat de in België vervoegde vreemdeling nog beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt vast dat de actuele inkomsten van de referentiepersoon bestaan uit werkloosheidsuitkeringen. In het kader van de aanvraag tot verlenging van het verblijf op 27 januari 2016 werden ook enkele bewijzen van interim-tewerkstelling voorgelegd, doch de recentste hiervan dateerde reeds van ruim een maand voor de aanvraag. Dergelijke werkloosheidsuitkeringen kunnen, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, slechts in aanmerking worden genomen voor zover wordt aangetoond dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Op lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing blijkt dat verweerder niet overtuigd is dat de echtgenoot (nog) als actief werkzoekende is te beschouwen, gelet op het gestelde dat er slechts sprake is van een beperkt aantal dagen van interim-tewerkstelling in 2015 en 2016, dat er *“slechts een paar sollicitaties”* worden aangebracht ter staving van het actief werk zoeken, dat het *“duidelijk [is] dat de referentiepersoon zich weinig aantrekt van de wetgeving en al zeker niet om zijn arbeidssituatie te verbeteren”*, dat de *“referentiepersoon [...] blijkbaar in actie [komt] op het ogenblik dat het verblijf in het gedrang komt”* en dat *“[w]anneer betrokkene in het bezit is van de A-kaart [...] de referentiepersoon minder [blijkt] te werken en grotendeels werkloosheidsuitkeringen te genieten”*.

Zoals reeds werd geduid, kan verzoekster niet worden gevolgd wat betreft de door haar aangevoerde tegenstrijdigheid.

Verzoekster geeft verder aan te betwisten dat haar echtgenoot niet actief werk zoekt en enkel in actie komt wanneer stukken moeten worden voorgelegd voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel. Zij stelt dat haar echtgenoot steeds actief heeft gesolliciteerd en verwijst hiervoor naar een afgesloten trajectovereenkomst met T-groep die nog steeds zou lopen en een verplichting tot actief solliciteren inhoudt. Zij benadrukt dat dit traject in november 2015 nog steeds liep.

Wat de door verzoekster ingeroepen trajectovereenkomst betreft, stelt de Raad vast dat deze werd aangegaan op 3 november 2014 en vervangen op 4 augustus 2015. Een bijgevoegde email van 10 november 2015 van een medewerker van T-groep waarmee de trajectovereenkomst werd aangegaan leert verder dat het dossier van de echtgenoot werd afgesloten en hij niet langer in begeleiding was bij hen. Verzoeksters echtgenoot werd voor begeleiding opnieuw doorverwezen naar de VDAB. Het door verzoekster gestelde dat deze trajectovereenkomst met T-groep in november 2015 of ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds liep, vindt aldus geen steun in de voorgelegde stukken. Er blijkt niet dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar deze trajectovereenkomsten uit 2014 en midden 2015 van haar echtgenoot om te stellen dat verweerder op 3 maart 2017 in de thans bestreden beëindigingsbeslissing ten onrechte oordeelde dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon nog actief werk zoekt, waar in oktober 2015 de trajectovereenkomst door T-groep blijkbaar werd stopgezet en niet blijkt dat deze nadien werd heropgestart of een nieuwe trajectovereenkomst werd aangegaan. Verzoekster beperkt zich op dit punt voor het overige tot het louter tegenspreken dat haar echtgenoot niet actief werk zou zoeken, doch zonder aan de hand van concrete argumenten en stukken aannemelijk te maken dat verweerder op basis van foutieve feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot een dergelijke beoordeling is gekomen. Verzoekster weerlegt aldus het motief niet dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon niet langer in aanmerking kon worden genomen bij de beoordeling van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster stelt dat haar gezin in 2016 beschikte over een maandelijks inkomen van 1600 euro, bestaande uit werkloosheidsuitkeringen, kinderbijslag, vakantiegeld, maaltijdcheques, kraamgeld en een teruggave van de belastingen. Zij wijst verder op beperkte lasten, nu het gezin geen krediet heeft lopen, slechts 520 euro huur dient te betalen en ook de uitgaven voor kleine kinderen zeer beperkt zijn.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, verzoekster in het kader van haar vraag tot verlenging van haar tijdelijke verblijfsrecht ter staving van de actuele bestaansmiddelen van het gezin enkel bewijzen voorlegde van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot. Inzake deze werkloosheidsuitkeringen werd reeds vastgesteld dat het bestuur kon vaststellen dat deze niet in aanmerking konden worden genomen. Overige bewijzen van actuele inkomsten lagen niet voor, zodat ook niet blijkt dat het bestuur thans kan worden tegengeworpen hiermee ten onrechte geen rekening te hebben gehouden. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet de (aanvullende) gezinsbijslagen evenmin in aanmerking kunnen worden genomen.

In zoverre verzoekster aangeeft dat overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd, wijst de Raad er op dat de in voormelde bepaling bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig zijn doch die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Verzoekster weerlegt de vaststelling van het bestuur niet dat in casu niet langer bestaansmiddelen voorlagen die, conform hetgeen is bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat in casu het bestuur ten onrechte niet is overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse. Wezenlijk heeft zij in deze situatie ook niet het vereiste belang bij haar grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in de behoeften van haar gezin te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermag in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij vervoegt te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in het motief te ontkrachten dat niet langer blijkt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat vervolgens in op het gestelde in de bestreden beëindigingsbeslissing dat zijzelf geen enkele dag heeft gewerkt in België en ook geen bewijs voorlag dat zij hiervoor enige moeite heeft gedaan. Zij wijst erop kort na haar komst naar België te zijn bevallen van haar eerste kind, dat medische problemen kent waardoor het onmogelijk zou zijn voor de beide ouders om te gaan werken. Zij stelt verder in april 2014 een ouder te hebben verloren, wat haar mentaal erg heeft aangegrepen. Vervolgens voert zij aan een gecompliceerde tweede zwangerschap te hebben gekend en dat haar jongste kind hematologische problemen kent die specifieke onderzoeken noodzakelijk maken. Ten slotte wijst zij op de diabetes type 1 van haar man. Zij stelt dat verweerder heeft nagelaten afdoende informatie over haar specifieke situatie in te winnen, meer specifiek over de redenen dat zij niet werkt(e), waarbij zij benadrukt dat het schrijven om aanvullende informatie voor te leggen hierover niets vermeldde.

In dit verband merkt de Raad op dat het bestuur, wat de inkomenssituatie van het gezin betreft, enerzijds heeft vastgesteld dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen geniet doch niet aannemelijk maakt dat hij actief werk zoekt waardoor deze niet in rekening kunnen worden genomen en anderzijds evenmin blijkt dat verzoekster heeft gewerkt of hiertoe enige moeite heeft gedaan. Verzoekster brengt middels haar betoog geen elementen aan die van aard zijn deze feitelijke vaststellingen op zich te kunnen weerleggen. Zij bevestigt wezenlijk slechts niet te hebben gewerkt en hiertoe ook geen inspanningen te hebben gedaan, door thans omstandigheden aan te brengen die zulks moeten duiden en rechtvaardigen. Zelfs indien dergelijke rechtvaardigingen kunnen worden aangenomen, doet dit nog geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster nooit heeft gewerkt in België en zij dus ook geen eigen inkomsten heeft die kunnen worden meegenomen in de beoordeling van de wettelijke verblijfsvoorwaarden. Zelfs voor zover verzoekster alsnog deze elementen had kunnen voorleggen, blijkt niet dat deze een wezenlijke invloed konden hebben gehad op de beoordeling van de vraag of nog is voldaan aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden, meer bepaald de verblijfsvoorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in de mogelijkheid was om in het kader van haar vraag tot verlenging van haar verblijfsrecht alle volgens haar nuttige stukken voor te leggen inzake het nog voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Zij diende ook te weten dat zij haar aanvraag op dit punt diende te staven met alle volgens haar dienstige gegevens en stukken. Daarnaast merkt de Raad op dat verweerder, gelet op het

bepaalde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Het is niet betwist dat verzoekster middels een schrijven van 17 maart 2016, haar betekend op 24 maart 2016, werd gewezen op deze bepaling en zij werd uitgenodigd in dit verband alle volgens haar nuttige stukken voor te leggen. Gelet op de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing dient eveneens te worden aangenomen dat de verschillende door verzoekster in dit verband voorgelegde stukken in rekening werden gebracht en dat werd geuid waarom volgens het bestuur aldus geen sprake is van elementen die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoekster wijst thans op medische problemen in hoofde van haar kinderen, het overlijden van een ouder in 2014 alsook het gegeven dat haar echtgenoot diabetes type 1 heeft en hiervoor in behandeling is sinds 2001. Zij was er evenwel van op de hoogte, gelet op voormelde uitnodigingsbrief, dat een beëindiging of niet verdere verlenging van haar verblijfstitel werd overwogen en zij werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing uitgenodigd eventuele elementen inzake de gezinsbanden die zich hiertegen konden verzetten, alsook elementen inzake de duur van het verblijf in het Rijk of inzake het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, waarmee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van een dergelijke beslissing, kenbaar te maken. Verzoekster liet na de thans door haar aangebrachte stukken inzake medische problemen van haar gezinsleden en het overlijden van een van haar ouders aan te brengen. Aldus blijkt niet dat zij thans het bestuur kan tegenwerpen dat deze gegevens of stukken ten onrechte niet in de beoordeling in het kader van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet werden betrokken. Het komt ook niet aan de Raad optredend als annulatierechter toe deze stukken thans in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Er dient te worden aangenomen dat verzoekster in het kader van haar vraag tot verlenging van haar verblijf in de mogelijkheid was alle dienstige stukken aan te brengen inzake zowel de bestaansmiddelen van het gezin als de verschillende elementen vermeld in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en dat dit kon volstaan. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld door haar niet specifiek te horen inzake de redenen waarom zij niet werkte in België. De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekster uit ten slotte kritiek op de motivering in de bestreden beëindigingsbeslissing dat volgens verweerder de aard en de hechtheid van de gezinsband zich niet verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Zij stelt in dit verband dat de *“boute redenering”* van verweerder over de scheiding van zodanig jonge kinderen van hun moeder getuigt van een enorme wereldvreemdheid. Zij wijst erop dat het jongste kind nog borstvoeding krijgt en het oudste kind een verhoogde nood aan zorg heeft, gelet op een meervoudige problematiek die werd gediagnosticeerd door het UZ Leuven.

De Raad merkt evenwel op dat verweerder wel degelijk ook heeft aangegeven dat, nu de kinderen niet leerplichtig zijn, zij verzoekster kunnen vergezellen. Een noodzakelijke scheiding van de kinderen van hun moeder als gevolg van de thans bestreden beëindigingsbeslissing blijkt aldus niet. Verzoekster gaat verder ook voorbij aan de overige redengevingen in dit verband dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opweegt tegen het niet langer voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, waar het gezin genoeg kansen heeft gehad doorheen de jaren doch uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat zij iets willen veranderen aan hun situatie. Verweerder benadrukt dat indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, hetgeen minstens vereist dat hij actief werk zoekt, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend. Hij stelt dat het gegeven dat er sprake is van twee gemeenschappelijke kinderen niet maakt dat verzoekster automatisch wordt ontslagen van de verplichting om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hij oordeelt dat het hoger belang van het kind en het gezin niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder en de kinderen zowel kunnen meegaan met hun moeder aangezien ze nog niet leerplichtig zijn of in België bij hun vader kunnen blijven. Hij stelt dat de echtgenoot verzoekster tijdens de vakantieperiodes kan opzoeken en de gezinsleden contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. In zoverre verzoekster nog wijst op medische problemen in hoofde van haar kinderen dient te Raad andermaal vast te stellen dat zij naliet in dit verband gegevens en/of stukken voor te leggen aan het bestuur in antwoord op de uitnodigingsbrief haar betekend op 24 maart 2016. Het bestuur had hiervan aldus geen kennis en kan aldus niet dienstig worden tegengeworpen hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met haar uiteenzetting maakt verzoekster nog niet

aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. De toelichting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot deze beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of de plicht tot een gedegen feitenvinding of van de artikelen 11, § 2 en 12, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster merkt op dat de inkomsten van haar echtgenoot in 2015 lager waren dan in 2016 en niettemin de verlenging van de A-kaart toen wel werd toegestaan en het aldus strijdig is om op 3 maart 2017 over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht terwijl de inkomsten net hoger liggen. De Raad herhaalt dat verzoekster aldus voorbijgaat aan het bepaalde in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat de bestaansmiddelen uit werkloosheidsuitkeringen slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover de betrokkene ook actief werk zoekt en de duidelijke motivering in de bestreden beëindigingsbeslissing dat dit laatste niet (langer) wordt aanvaard. Het gegeven dat in de voorgaande jaren wel steeds werd aanvaard dat een voldoende bewijs voorlag van de vereiste bestaansmiddelen en van het actief werk zoeken door de echtgenoot, of deze laatste op dit punt dan het voordeel van de twijfel kreeg, betekent niet dat dit ook het geval was in het kader van de laatste aanvraag tot verlenging of dat verzoekster of haar echtgenoot er op mochten vertrouwen dat zij een actueel en voldoende bewijs van werk zoeken niet langer dienden te leveren opdat zij zich dienstig konden beroepen op de inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen. Onder verwijzing naar voorgaande bespreking van de middelen wijst de Raad er op dat verzoekster geen overtuigende argumenten aanbrengt ter weerlegging van het motief dat in het kader van de laatste vraag tot verlenging van het verblijf geen afdoende bewijs voorlag dat haar echtgenoot actief werk zoekt. De vaststelling dat op basis van de voorliggende stukken niet langer afdoende blijkt dat de echtgenoot actief werk zoekt, heeft tot gevolg dat de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen en dus wezenlijk geen bestaansmiddelen voorliggen. Aldus blijkt geen tegenstrijdigheid waar in de thans bestreden beëindigingsbeslissing geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen worden aangenomen, terwijl dit de voorgaande jaren – en met een lager bedrag aan inkomsten waarvan evenwel werd aanvaard dat deze wel in rekening konden worden genomen – wel het geval was.

Daarnaast stelt verzoekster dat eerdere verlengingen van de verblijfstitel werden toegekend louter op grond van de inkomsten van haar echtgenoot, terwijl zij thans alsnog wordt afgerekend op haar afwezigheid op de arbeidsmarkt. Andermaal wijst zij op de reeds aangehaalde omstandigheden die deze afwezigheid moeten rechtvaardigen. Zij stelt dat het niet redelijk is haar thans een gebrek aan tewerkstelling tegen te werpen gedurende vier jaar, terwijl hieromtrent in het verleden nooit een probleem werd gemaakt. De Raad herhaalt dat de bekritiseerde motivering handelt over de vraag of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Determinerend motief hierbij is dat de aangetoonde bestaansmiddelen – met name de werkloosheidsuitkeringen van de echtgenoot – niet langer in aanmerking kunnen worden genomen, waar geen overtuigend en afdoende bewijs van actief werk zoeken in hoofde van de echtgenoot voorlag. Hierbij is het op zich niet relevant of verzoekster zelf werkt of werk zoekt. De vaststelling dat verzoekster afwezig is op de arbeidsmarkt betreft in dit verband een bijkomende, overtollige redengeving en is op zich geen grond waarom het verblijfsrecht werd beëindigd. Dit betreft de vaststelling dat niet langer stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen blijken, waar niet afdoende blijkt dat de echtgenoot nog als actief werkzoekende kan worden beschouwd. Ook uit de overige redengevingen van de bestreden beëindigingsbeslissing blijkt dat de afwezigheid van verzoekster op de arbeidsmarkt op zich geen determinerend element uitmaakte voor het bestuur, wel het gegeven dat geen van de gezinsleden daadwerkelijk actief is op de arbeidsmarkt en meer specifiek dat geen overtuigende of afdoende inspanningen bleken in hoofde van de echtgenoot om actief werk te zoeken. Een kritiek op dergelijke overtollige redengeving kan geen grond vormen voor de nietigverklaring van de bestreden beëindigingsbeslissing. Wezenlijk is het aldus ook nog niet zo dat verweerder terugkomt op een eerder ingenomen standpunt. Verzoekster gaat er hierbij aan voorbij dat bij de eerdere verlengingen van haar verblijfsrecht de bestaansmiddelen van haar echtgenoot wel in rekening konden worden gebracht, waardoor de situatie toen en de situatie nu niet geheel dezelfde is. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster dienstig kan steunen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel, minstens blijkt ook niet dat zij een voldoende belang heeft bij haar betoog waar niet blijkt dat dit afbreuk vermag te doen aan de vaststellingen dat niet blijkt dat de echtgenoot nog actief werk zoekt of dat nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat deze enig bij haar gewekt rechtmatig vertrouwen zou hebben miskend. Enig kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen kan op basis van verzoeksters uiteenzetting evenmin worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd miskend.

2.1.3.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.1.3.6. De beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij licht het middel als volgt toe:

“In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest lijkt verder te gaan dan de Belgische rechtspraak.”

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Een ernstige belangenafweging is maw vereist.

Bij de belangenafweging moet verwerende partij onder meer rekening houden met het feit dat het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, de sterke banden van verzoekster in België nu zij hier sinds 2012 verblijft, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in Algerije normaal en effectief wordt uitgebouwd of

verdergezet gelet op de medische problematieken van de kinderen, het feit dat verzoekster op het moment dat zij het gezinsleven creëerde, zich niet in een precare verblijfssituatie bevond en ten slotte het hoger belang van beide kinderen in casu

Het EHRM is formeel in haar rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. in casu is dit niet gebeurd.

Een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst zonder dan wel met de kinderen zou een manifeste schending uitmaken van artikel 3 IVRK; [Y.] heeft owv de ASS zeer strikte structuren nodig en een zeer goede ondersteuning, inzonderheid op medisch vlak van geprofessionaliseerde diensten. Deze zorg is allerm minst gewaarborgd in geval van terugkeer naar een land waarvan hij bovendien de taal niet spreekt, en waar hij volledig vreemd is aan zijn omgeving, en elke vorm van vertrouwdheid ontbreekt. Dit is een rampzalig gegeven voor een kind met ASS en een ernstige ontwikkelingsstoornis erbovenop. Ook de baby [B.] dient medische onderzoeken te ondergaan die vrij ingrijpend zijn (hematologie) en dit op amper 18 maanden oud. Er werden na de geboorte zeer onrustwekkende metingen gedaan van de rode bloedcellen.

Het spreekt voor zich dat dergelijke specialistische onderzoeken dienen uitgevoerd te worden door de medische equipe die het kind van bij de geboorte opgevolgd heeft, met name het UZ teneinde de continuïteit in de behandeling te garanderen.

De rechtstreekse werking van artikel 3 IVRK wordt reeds erkend in Nederland en op grond van de rechtspraak van het EHRM in het arrest Jeunesse van 3 oktober 2014 behoeft dit navolging in België.

Artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is immers niet enkel van toepassing op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen.

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Uit het bovenstaande blijkt dat artikel 5, § 5 van richtlijn 2003/86/EG tekstueel gedeeltelijk overeenstemt met artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag, waar het uitdrukkelijk bepaalt dat de Lidstaten bij de behandeling van het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging terdege rekening dienen te houden met de belangen van minderjarige kinderen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11 (overwegingen 78, 79 en 80) volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken in het belang van betrokken kinderen en dit teneinde het gezinsleven te begunstigen.

Lidstaten dienen bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van "alle in het geding zijnde belangen" en "daarbij in het bijzonder rekening te houden met belangen van de betrokken kinderen".

Deze handelwijze geldt logischerwijze bij analogie ook tijdens het evalueren van de A kaart toegekend in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging."

2.2.2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat, gelet op de bespreking van het vierde middel, er thans enkel een noodzaak is om zich uit te spreken over de verenigbaarheid van de bestreden beëindigingsbeslissing met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoekster aan een gezinsleven met haar echtgenoot die ze heeft vervoegd in België en met hun twee gezamenlijke kinderen. Er liggen geen elementen voor die zich verzetten tegen het aannemen van een effectief gezinsleven in België.

Inzake de vraag of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, wijst de Raad er allereerst op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9

oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In het thans voorliggende geval werd de bestreden beëindigingsbeslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. Deze bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. Het stellen van een bestaansmiddelenvereiste houdt verband met het belang van het economisch welzijn van het land (zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4).

De inmenging in het gezinsleven van verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Verzoekster betoogt in wezen dat geen ernstige belangenafweging werd doorgevoerd en het hoger belang van de kinderen niet of niet voldoende in rekening werd gebracht. Zij wijst opnieuw op de medische problemen van haar kinderen, waar haar oudste kind strikte structuren en een goede ondersteuning, in het bijzonder op medisch vlak, behoeft en niet blijkt dat deze zorg is gewaarborgd in haar herkomstland waarvan het kind de taal bovendien niet spreekt en waar de omgeving hem vreemd is en haar jongste kind nog medische onderzoeken dient te ondergaan die volgens haar het beste worden uitgevoerd door de medische equipe die het kind van bij de geboorte heeft opgevolgd.

Er dient te worden aangenomen dat verweerder, in de bestreden beëindigingsbeslissing, wel degelijk is ingegaan op het gezinsleven van verzoekster in België met haar echtgenoot en kinderen en heeft geduid waarom dit gezinsleven of het hoger belang van de kinderen het nemen van deze beslissing niet in de weg staat. Er vond aldus een belangenafweging plaats, ook rekening houdende met het hoger belang van de kinderen. Verweerder oordeelde zo dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opweegt tegen het niet langer voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, waar bewust wordt gekozen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging en waar het gezin genoeg kansen heeft gehad doorheen de jaren doch uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat zij iets willen veranderen aan hun situatie. Verweerder benadrukte dat indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, hetgeen minstens vereist dat hij actief werk zoekt, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend. Verweerder gaf aldus aan zwaar te tillen aan het gegeven dat niettegenstaande dient te worden aangenomen dat verzoekster ervan op de hoogte was dat bij het voorleggen van werkloosheidsuitkeringen in hoofde van haar echtgenoot ook diende te worden aangetoond dat deze laatste werk zocht, wat dit laatste betreft geen overtuigende stukken voorlagen. Hij gaf aan dat een actieve houding op de arbeidsmarkt van de echtgenoot of minstens een van de gezinsleden, minstens door actief werk te zoeken, voor hem essentieel is. Hij stelde dat het gegeven dat er sprake is van twee gemeenschappelijke kinderen niet maakt dat verzoekster automatisch wordt ontslagen van de verplichting om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hij oordeelde dat het hoger belang van de kinderen en het gezin niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder, in afwachting dat opnieuw wordt voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, en de kinderen zowel kunnen meegaan met hun moeder aangezien ze nog niet leerplichtig zijn of in België bij hun vader kunnen blijven. Hij stelde dat de echtgenoot verzoekster tijdens de verlofperiodes kan opzoeken en de gezinsleden contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hij zag geen aanwijzingen van bijzondere omstandigheden die de permanente aanwezigheid van verzoekster in België vereisen.

Verzoekster wijst thans op medische problemen van haar kinderen die zouden verhinderen dat deze haar volgen naar haar herkomstland. De Raad dient evenwel op te merken dat – niettegenstaande de uitnodigingsbrief betekend op 24 maart 2016 en het gegeven dat verzoekster diende te weten dat, nu haar verblijfstitel reeds was verstreken op 28 december 2015, zij hangende haar vraag tot verlenging van deze verblijfstitel alle nuttige gegevens en/of stukken diende over te maken – verzoekster naliet zulke gegevens aan te brengen bij het bestuur, zodat niet blijkt dat dit hiermee rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing en bij de in dit verband doorgevoerde belangenafweging tussen de gezinsbelangen en het algemene belang. Verzoekster slaagt er met haar betoog aldus niet in aan te tonen dat verweerder bij deze belangenafweging is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of in het licht van de gegevens waarvan hij kennis kon nemen niet de vereiste evenredigheid in acht heeft genomen.

De Raad benadrukt dat verzoekster niet aantoont dat de in België geldende wetgeving inzake gezinshereniging op zich werd miskend door het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing. De in casu in dit verband geldende wetsbepalingen schenden artikel 8 van het EVRM op zich niet (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.17.1.1.-B.17.10.). In casu kon verweerder aldus aangeven dat het loutere gegeven dat er een gezinsleven bestaat nog niet betekent dat de verblijfsvoorwaarden niet langer dienen te zijn vervuld opdat men in het Rijk mag verblijven. Evenwel kan niet worden uitgesloten dat een concrete situatie wordt gekenmerkt door specifieke omstandigheden die maken dat alsnog een miskening van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Elke situatie dient aldus ook afzonderlijk te worden getoetst aan deze verdragsbepaling en de specifieke omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht en te worden afgewogen. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking kan worden aangenomen dat verweerder in de thans voorliggende situatie zich niet beperkte tot een strikte toepassing van de wet doch afzonderlijk is nagegaan of het gezinsleven en de belangen van de kinderen zich hiertegen niet alsnog verzetten en een belangenafweging doorvoerde. De kritiek die verzoekster in dit verband naar voor brengt vermag niet aan te tonen dat verweerder, gelet op de gegevens waarvan hij kennis had

of diende te hebben bij het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing, geen juist evenwicht zou hebben betracht of geëerbiedigd tussen verzoeksters belangen, waaronder ook het hoger belang van de kinderen, en het algemeen belang.

Verzoekster en haar echtgenoot wisten dat haar verblijfsrecht kon worden beëindigd, of niet zou worden verlengd, wanneer niet langer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden en waren ervan op de hoogte gesteld dat indien de bestaansmiddelen bestonden uit werkloosheidsuitkeringen het bewijs diende te worden geleverd dat de echtgenoot actief werk zoekt. Verzoekster had de mogelijkheid om zulks voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen aan te tonen en weerlegt de vaststelling niet dat dit bewijs van actief werk zoeken door haar echtgenoot niet of niet afdoende werd geleverd. Verzoekster weerlegt evenmin het gestelde dat indien de echtgenoot daadwerkelijk actief werk zoekt en hiertoe de vereiste stukken voorlegt zij een nieuwe aanvraag kan indienen en kan terugkeren naar België, en er aldus slechts sprake hoeft te zijn van een tijdelijke scheiding totdat zij en/of haar echtgenoot zich hebben geconformeerd aan de geldende verblijfsreglementering. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder, gelet op de bij hem voorliggende gegevens dan wel de gegevens waarvan hij kon worden geacht kennis te hebben, in deze omstandigheden waarin er ook wat de kinderen betreft slechts sprake hoeft te zijn van een tijdelijke scheiding van één ouder niet in redelijkheid kon stellen dat niet blijkt dat het hoger belang van de kinderen wordt geschaad te meer waar deze nog niet leerplichtig waren of verweerder aldus geen voldoende en evenwichtige afweging maakte in het licht van het hoger belang van haar kinderen of hieraan geen voldoende gewicht heeft toegekend. De Raad benadrukt in dit verband ook dat het EHRM in zijn arrest Jeunesse t. Nederland stelt dat het belang van het kind een primordiaal, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind evenwel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. Verzoekster toont niet aan dat dit in casu niet het geval was, gelet op de gegevens zoals deze voorlagen bij het bestuur en waarvan dit redelijkerwijze kennis kon hebben.

De Raad benadrukt in dit verband verder dat het voorleggen van stukken dat de echtgenoot actief op zoek is naar werk geenszins kan worden beschouwd als een noemenswaardige hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Dit vraagt zo enkel inspanningen van de kant van de echtgenoot om werk te zoeken, of een actieve houding op de arbeidsmarkt, zonder dat dit enige resultaatsverbintenis in zich houdt. Wel dient hij te overtuigen dat het hem menens is met werk zoeken, waartoe hij thans in gebreke blijft terwijl in situaties van gezinshereniging het niet onredelijk is om in hoofde van minstens een van de gezinsleden een actieve participatie op de arbeidsmarkt te verwachten. Er liggen in casu ook geen concrete elementen voor dat een dergelijke verwachting niet in redelijkheid kon worden gekoesterd. De bestreden beëindigingsbeslissing verhindert verzoekster geenszins om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen van zodra zij de gevraagde bewijsstukken dat haar echtgenoot actief werk zoekt of werk heeft gevonden, kan voorleggen. Daarenboven weerlegt verzoekster het gegeven niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen steeds contact kan onderhouden met haar echtgenoot in België en deze laatste haar op regelmatige tijdstippen, en gedurende vakantieperiodes, kan opzoeken in het herkomstland.

In zoverre verzoekster nog wijst op haar sterke banden met België gelet op haar verblijf in dit land sinds 2012 werd in de bestreden beëindigingsbeslissing verder vastgesteld dat zij op dit punt enkel bewijzen voorlegde van het volgen van verplichte cursussen van inburgering en Nederlands als tweede taal. Zij betwist dit niet en overtuigt aldus niet dat haar banden met België op zich dermate sterk zijn dat deze van aard zijn de belangenafweging alsnog in haar voordeel te kunnen doen uitdraaien. In zoverre zij verder benadrukt dat bij terugkeer naar het herkomstland haar gezinsleven wordt verbroken, gaat zij voorbij aan voormelde motivering dat zij opnieuw kan worden toegelaten tot een verblijf en hiertoe in wezen enkel wordt vereist dat haar echtgenoot geloofwaardige bewijzen voorlegt dat hij minstens actief werk zoekt, hetgeen geen noemenswaardig obstakel vormt. Verzoekster weerlegt aldus het gegeven niet dat de thans bestreden beëindigingsbeslissing slechts een tijdelijke scheiding hoeft in te houden. Er

blijkt niet dat de thans bestreden beëindigingsbeslissing noodzakelijkerwijze een definitieve scheiding van de gezinsleden of verbreking van de gezinsbanden tot gevolg heeft. In zoverre verzoekster nog wijst op het gegeven dat op het ogenblik van het creëren van het gezinsleven zij zich niet in precair verblijf bevond, wordt dit ook niet gesteld door het bestuur. Dit gegeven is nog niet van aard om op zichzelf alsnog het disproportioneel karakter van de belangenafweging aan te kunnen tonen.

In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

2.2.2.2. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kan gelet op voormelde bespreking evenmin een schending van dit verdragsartikel worden vastgesteld.

2.2.2.3. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt als volgt:

“Door de bevoegde overheid werd samen in één en dezelfde beslissing als de intrekking van de verblijfstitel van verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Artikel 7 Vw vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskening van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoekers bepaalde rechten werden ontzegd als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Immers houdt verzoekster hierdoor illegaal verblijf en moet zij het Belgisch grondgebied verlaten.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (Hvj 22 november 2012, C 277/11)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Hogervermelde bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Verzoekster werd uitgenodigd om info te verstrekken die verweerder moest toelaten te oordelen of zij eventueel nog een verblijfsrecht kon uitoefenen conform artikel 11 Vw.

De bestreden beslissing is echter meervoudig, deze bevat nog een tweede beslissing, met name een verwijderingsbeslissing of nog bevel om het grondgebied te verlaten, gegrond op een schending van een andere rechtsgrond vervat in artikel 7 VW (het niet langer bezitten van een legaal verblijf).

In casu werd verzoekster over deze volwaardige verwijderingsbeslissing van verweerder niet uitgenodigd voor verhoor.

Bijgevolg werd haar de mogelijkheid om informatie te verstrekken over de impact hiervan op haar leven, ontnomen. Verzoekster had elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen

leiden, zoals de medische toestand van haar kind Youssef en de medische toestand van haar jongste kindjes [B.] (stukken 4 en 5)

In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekster,

Verwerende partij neemt evenwel het hoger belang van kind geenszins in acht waar zij stelt dat twee kinderen, een baby en een peuter, zomaar kunnen gescheiden worden van de moeder, dan wel probleemloos kunnen worden meegenomen voor onbepaalde duur naar het land van herkomst van verzoekster, met een scheiding van de kinderen met hun vader tot gevolg;

Noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoekster kinderen.

Ook voor wat betreft de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt noch uit het bevel zelf noch uit het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen.

Tevens valt het verzoekster op dat artikel 7, lid 1, 2°Vw spreekt van 'kan' en zodoende een discretionaire bevoegdheid toekent aan de overheid.

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten is onmiskenbaar verweven met de beslissing tot intrekking van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster

Ingevolge deze intrekking beschikt zij immers niet langer over een legaal statuut en dient zij het land te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds meermaals dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG (hierna: Terugkeerrichtlijn). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten daarenboven eveneens gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven.

Aangezien uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekster, minstens dat die elementen in overweging werden genomen die redelijkerwijs in aanmerking dienden genomen te worden, met name het bestaan van 2 zeer jonge kinderen, een peuter en een baby, beiden ernstig ziek, werd de tweede bestreden beslissing niet redelijk verantwoord en maakt het dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt om bovenvermelde redenen artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.3.2. Verweerder repliceert op dit punt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Zoals reeds benadrukt supra heeft verzoekster kennis gekregen van de vraag om in het kader van artikel 11 §2 van de vreemdelingenwet alle nuttige documenten over te maken, waardoor zij niet aantoonbaar dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om de medische elementen eveneens te bezorgen aan het bestuur.

Nu verzoekster uitdrukkelijk werd uitgenodigd om de nodige documenten over te maken en alzo haar de mogelijkheid geboden werd om haar standpunt naar voren te brengen en zij hier bovendien gebruik van heeft gemaakt, toont zij niet aan dat het hoorrecht in casu niet zou zijn gerespecteerd."

2.3.3.1. Er dient te worden aangenomen dat dit middel wezenlijk is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Voor zover dit ook nog een kritiek zou omvatten op de bestreden beëindigingsbeslissing kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de eerste drie middelen.

2.3.3.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk

proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, tweede lid van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In dit verband speelt de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduurbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08 - C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EG, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115/EG, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er vervolgens nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.3.3.3. In casu wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

2.3.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in casu middels een schrijven van 17 maart 2016, betekend op 24 maart 2016, werd gewezen op het gegeven dat het bestuur bij een beëindiging of niet verdere verlenging van haar verblijfsrecht rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst en haar uitnodigde in dit verband alle volgens haar dienstige stukken voor te leggen. Vraag rijst aldus of gelet op dit schrijven evenzeer dient te worden aangenomen dat verzoekster afdoende werd gehoord waar niet enkel haar verblijfstitel niet verder werd verlengd doch haar evenzeer bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt hierbij voorafgaandelijk reeds vast dat verzoekster op zich aannemelijk maakt dat zij, indien bijkomend gehoord inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, nog nuttige elementen had kunnen aanreiken die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Zij wijst zo op de medische toestand van haar twee kinderen en het gegeven dat enerzijds haar oudste kind van drie jaar als gevolg van ernstige ontwikkelingsproblemen een speciale zorg nodig heeft en anderzijds bij haar jongste kind van intussen één jaar bij de geboorte hematologische problemen werden vastgesteld waarvoor een medische opvolging is vereist en die op de leeftijd van achttien maanden specifieke onderzoeken vereist. Het gegeven dat nog zeer jonge kinderen een specifieke zorg en/of medische opvolging vereisen, betreft een gegeven dat een invloed kon hebben op de beslissing om een zorgende ouder al dan niet bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad is van oordeel dat in casu, waar verzoekster in het schrijven van 17 maart 2016 overeenkomstig artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet werd uitgenodigd mee te delen of er inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband redenen zijn die zich verhinderen tegen de niet verdere verlenging van haar verblijfstitel, niet afdoende werd gehoord inzake de verschillende aspecten die bij het nemen van een verwijderingsmaatregel in aanmerking zijn te nemen, waaronder het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Verzoekster kan aldus worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij, specifiek wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ten onrechte niet specifiek werd gehoord.

2.3.3.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beëindigingsbeslissing. Zij heeft wel een gegronde middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot intrekking van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS